

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana. Dopuštenje za ponovno objavljivanje ovog sažetka dano je isključivo u svrhu uključivanja u HUDOC bazu podataka Suda.

© Office of the Agent of the Republic of Croatia before the European Court of Human Rights. All rights reserved. Permission to re-publish this summary has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Bureau de l'Agent de la République de Croatie devant la Cour européenne des droits de l'homme. Tous droits réservés. L'autorisation de republier ce résumé a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

ACHOUR protiv FRANCUSKE

(članak 7.)

Presuda velikog vijeća od 29. ožujka 2006. godine

Nema povrede članka 7. (nema kazne bez zakona)

ČINJENICE

Couider Achour je četrdesetdvogodišnji državljani Alžira koji je trenutačno u pritvoru u Lyonsu (Francuska).

Dana 16. listopada 1984. godine Kazneni sud u Lyonsu proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za trgovinu drogom te ga osudio na tri godine zatvora. Završio je služenje svoje kazne dana 12. srpnja 1986. godine.

Dana 1. ožujka 1994. godine stupile su na snagu odredbe članaka 132.-9. novog Kaznenog zakona, koje su izmijenile pravo glede povrata. Te su odredbe propisale da kada osoba koja je već bila pravomoćno osuđena za teški zločin ili djelo kažnjivo sa deset godina zatvora počini, u roku od deset godina nakon isteka prethodne kazne ili vremena dozvoljenog za njeno izvršenje, daljnje djelo za koje je zapriječena slična kazna, treba podvostručiti najvišu kaznu i novčanu kaznu koje se mogu izreći.

Dana 14. travnja 1997. godine Kazneni sud u Lyonsu proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za kazneno djelo povezano s drogom nakon što su u njegovoj garaži otkrivene dvije torbe sa oko 57 kilograma kanabisa. Osudio ga je na osam godina zatvora i naložio mu zabranu pristupa na francuski teritorij kroz 10 godina.

Dana 25. studenog 1997. godine Žalbeni sud u Lyonsu, primjenjujući članke 132.- 9. povećao je kaznu podnositelja zahtjeva na 12 godina.

Podnositelj zahtjeva uložio je reviziju, prigovarajući retroaktivnoj primjeni odredbi novoga, strožega zakona. Kasacijski sud je odbio njegovu reviziju.

POSTUPAK I SASTAV SUDA

Zahtjev je podnesen Europskom sudu za ljudska prava 26. travnja 2000. godine. Utvrđeno je da je djelomično dopušten nakon rasprave održane pred vijećem 11. ožujka 2004.

U presudi od 10. studenog 2004. godine (vidi priopćenje za tisak br. 558 iz 2004.) Sud je presudio da je došlo do povrede članka 7. Predmet je upućen velikom vijeću na zahtjev Vlade na temelju članka 43. te je 30. ožujka 2005. godine odbor velikog vijeća prihvatio taj zahtjev.

Rasprava pred velikim vijećem je održana u Zgradi ljudskih prava, Strasbourg, dana 19. listopada 2005. godine.

Presudu je donijelo veliko vijeće od 17 sudaca.

PRIGOVOR

Podnositelj zahtjeva je prigovorio zbog primjene novoga zakona o povratu koja je dovela do povišenja njegove kazne. Pozvao se na članak 7. Konvencije.

ODLUKA SUDA

Članak 7.

Sud je smatrao da su države slobodne utvrditi svoju vlastitu kaznenu politiku i izmijeniti je kad je to odgovarajuće povećanjem kazni primjenjivih na kaznena djela. Prema tome, izbor sustava kaznenog pravosuđa kojeg odabere država je izvan domašaja nadzora Suda, ako on nije suprotan načelima navedenim u Konvenciji.

Sud je trebao osobito ustanoviti jesu li mjerodavni francuski zakon i sudska praksa bili dostupni i predvidivi glede učinka u kritično vrijeme.

Sud je prvo primijetio da je članak 132—9. novoga Kaznenog zakona propisao da najvišu kaznu zatvora i novčanu kaznu koja se može izreći treba udvostručiti u slučaju povrata i da primjenjivo razdoblje više nije pet godina, kako je to propisano bivšim zakonom, nego deset godina od isteka prethodne kazne ili vremena dozvoljenog za njeno izvršenje. Budući su nova zakonska pravila stupila na snagu 1. ožujka 1994. godine ona su bila primjenjiva kad je podnositelj zahtjeva počinio nova djela 1995. godine, tako da je on bio povratnik u pravnom smislu kao rezultat tih djela.

Sud je nadalje primijetio da je Kasacijski sud od kraja devetnaestoga stoljeća zauzeto jasan i dosljedan stav da je, kada zakon uvodi nova pravila o povratu, za njihovu trenutnu primjenu dostatno da drugo djelo bude počinjeno nakon stupanja na snagu tog zakona.

Prema tome, nije bilo nikakve dvojbe da je podnositelj mogao predvidjeti da će se počinjenjem daljnje djela prije isteka zakonskoga roka dana 13. srpnja 1996. godine, izložiti riziku da bude osuđen kao povratnik i da će dobiti kaznu zatvora i/ili novčanu kaznu koju je trebalo udvostručiti. Tako je mogao predvidjeti pravne posljedice svojih radnji i prilagoditi svoje ponašanje.

Uz to, Sud je istakao da mu, suprotno onome što je tvrdio podnositelj zahtjeva, istek mjerodavnoga roka u svrhu povrata, kako je to bilo propisano u trenutku njegovoga prvoga djela, nije dao pravo da se to djelo zanemari i da se nije otvorilo nikakvo pitanje glede retroaktivne primjene prava budući da se u predmetu radilo samo o sukcesivnim zakonima osmišljenim da se primjenjuju samo s učinkom nakon stupanja na snagu.

Kao što je poznato, francuski sudovi su uzeli u obzir prvu osudu podnositelja zahtjeva, no taj pristup, koji je bio omogućen zbog toga što je njegova osuda iz 1984. godine ostala u njegovoj kaznenoj evidenciji, nije bio protivan Konvenciji, jer je djelo za koje ga se kazneno gonilo i za koje je bio kažnjen počinjeno nakon stupanja na snagu članka 132.-9. novoga Kaznenog zakona.

Sud je stoga sa 16 glasova naprama jednom glasu presudio da nije došlo do povrede članka 7.